

شنبه ۱۹ مهر ۱۴۰۴ • ۱۶ صفحه • ۲۰ هزار تومان • سال چهارم • شماره ۹۰۲
www.hammihanonline.ir

ناکامی در بازی سیاست
گفت‌وگو با **عباس عبدی** درباره کتاب اخیرش
«بازی اولتیماتوم؛ ایران جامعه دوقطبی»

پایگاه امن ۴۰۰۰ دلاری
برآوردها و گمانه‌زنی‌ها از چشم‌انداز قیمت جهانی طلا
پس از شکستن رکورد تاریخی

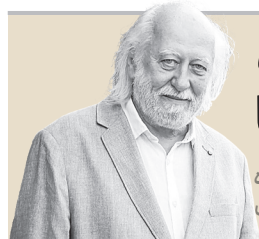

کلید رابطه دست ایران است
گفت‌وگو با **حامد وفایی** کارشناس مطالعات چین
درباره روابط تهران-پکن

از مشروطه تا دانشگاه

گفتارهایی از **آصف بیات** و **علی میرسپاسی** در همایش انجمن جامعه‌شناسی

سرود نجات
از میان ویرانه‌ها

درباره **لاسو کراسناهورکای** نویسنده
مجارستانی که نوبل ادبیات گرفت

جایزه
به اپوزیسیون

درباره **ماریا کورینا ماچادو** رهبر مخالفان
ونزوئلا که نوبل صلح گرفت

صلح بدون نوبل

درباره **دونالد ترامپ** که نتوانست
تصمیم جایزه‌دهندگان را عوض کند

گزارش
نوبل
۲۰۳۰-۱۶

تحلیلی از آرمین منتظری:
چرا توافق بین اسرائیل و حماس
می‌تواند شکننده باشد؟

تحلیل
بین‌الملل
۸-۹

آینده آتش‌بس

قدرتانی رهبر حماس از حمایت‌های یمن، لبنان، عراق و ایران

ترامپ دست خالی ماند. این جمله‌ای بود که دیروز بر ذهن و زبان بسیاری جاری شد. شاید تا چند روز قبل، بسیاری اعطای جایزه صلح نوبل به دونالد ترامپ را ناشی از زیاده‌خواهی و خودشیفتگی او می‌دانستند. اما پس از توافق حماس

جای خالی نوبل سیاست

یادداشت
سردبیر

محمد جواد روح

و اسرائیل که جنگی دوساله با هزاران کشته و نابودی غزه را متوقف کرد، دیگر چنین داوری آسان نبود. گرچه پیش از آن نیز، حتی سیاستمدارانی چون شهیار شریف، نخست‌وزیر پاکستان، ترامپ را به جهت پایان دادن جنگ میان این کشور اتمی با همسایه اتمی اش، هند، شایسته نوبل صلح دانسته بودند. ترامپ هم خود گفت که هشت جنگ را طی ۹ ماه دوره ریاست جمهوری اخیرش پایان داده است و از این جهت، لایق این جایزه است؛ ولی کاری ندارد که کمیته نوبل چه می‌کند. حتی تلویزیون رسمی روسیه (راشاتودی) اعطای جایزه به فعال اپوزیسیون ونزوئلایی را زیر سؤال برد و کنایه زد که او صرفاً چند سخنرانی کرده است و تأثیری حتی در حد معادلات داخلی ونزوئلا هم نداشته است. باین حال، کمیته نوبل کار خودش را کرد. طبق اخبار غیررسمی، این کمیته برنده جایزه را از قبل تعیین کرده بود و به همین جهت، اصلاً ترامپ گزینه مدنظر آنها نبوده است و در نتیجه، حتی برقراری صلح غزه هم این تصمیم را تغییر نداد. در واقع، کمیته تصمیم گیرنده درباره نوبل صلح، کار خاصی متفاوت با تصمیمات همیشگی خود نکرد. ← ۳

واقعیت این است که نسبت به آتش‌بس و احتمالاً پایان جنگ در غزه باید خوش‌بین بود ولی همزمان باید در اظهار آن خیلی محتاط بود زیرا این بحرانی است که بیش از ۸۰ سال سابقه دارد و چندین جنگ فراگیر و تعداد بیشتری جنگ‌های محدود در این ۸ دهه میان اسرائیل با فلسطینی‌ها و سایر همسایگان رخ داده است. مهمتر از اصل وقوع جنگ؛ جنایات و در ادامه آن نفرتی است که رخ داده و کینه‌ها را عمیق کرده است. اگر سعدی معتقد است که: به روزگاران مهری نشست در دل؛ بیرون نمی‌توان کرد الا به روزگاران؛ در این صورت و به‌طریق اولی کینه و بی‌اعتمادی عمیق را هم جز با گذشت روزگار نمی‌توان از دل‌ها بیرون کرد و همین مسئله موجب ناپایداری آتش‌بس و نیز تداوم جنگ و بحران می‌شود. به‌ویژه انتظارات نیروهای افراطی

خوش‌بینی محتاطانه

سرمقاله

داخل اسرائیل به سختی مهارپذیر است. بنابراین انتظار صلحی پایدار و فوری قابل تصور نیست، ولی انتظار بهبود وضع و حرکت هر چند آرام ولی به نسبت پیوسته، به‌سوی پایان جنگ قابل تصور و حتی انتظار است. چرا نقطه امیدی وجود دارد؟ چون جنگ غزه یک معنای روشن و غیرقابل تردید دارد. این که فلسطینی‌ها و حامیان آرمان آنان دیگر نمی‌توانند تصور قدرت هجومی بزرگتری از ۷ اکتبر را داشته باشند. کافی است که گفته شود که تلفات وارده به اسرائیل در جنگ اخیر چندین برابر کل تلفات آن در جنگ ۶ روزه بود. به نظر می‌رسد که این نهایت توان عملی و بالقوه قدرت جنبش آزادی‌سازی فلسطین است. از سوی دیگر اسرائیل در جنگ ۶ روزه یعنی کمتر از یک هفته، توانست کل صحرای سینا و همین نوار غزه، بعلاوه کرانه باختری و شرق بیت‌المقدس و بلندی‌های جولان سوریه را تصرف کند. در مقابل و در جنگ کنونی حتی نتوانست با تخریب کامل غزه، آن را حفظ کند. ← ۴

بازگشت به زندگی

خبرنگاران محلی در غزه به «هم‌میهن» می‌گویند
مردم با امید به روزهای آرام چشم به آینده دوخته‌اند

مردم
جهان
۱۳-۱۲